

Sygn. akt: III AUa 1714/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska (spr.)

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski

SSA Iwona Szybka

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wysokość kapitału początkowego,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt: VIII U 1998/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1714/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego M. R.. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1979 - 1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 118,60 %, zaś podstawa wymiaru 1.447,98 zł (118,60 % x kwota bazowa 1.220,89 zł). Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił 30 lat, 11 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 2 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 182.964,87 zł. Za okresy zatrudnienia, za które ubezpieczony nie przedłożył faktycznych zarobków, przyjęto najniższe wynagrodzenie .

Decyzją z dnia 7 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał przeliczenia kapitału początkowego M. R. poprzez dodanie do udowodnionych okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym 65 lat a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Dodany do stażu okres składkowy ustalony w pełnych miesiącach wyniósł 5 lat, to jest 60 miesięcy. Okres składkowy wyniósł łącznie 431 miesięcy. Kapitał początkowy - po przeliczeniu z uwzględnieniem dodanego okresu składkowego - na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 202.635,95 zł.

W odwołaniu od powyższych decyzji M. R. wniósł o ich zmianę i przyjęcie, że jego zarobki w okresie zatrudnienia w Z.P.P. (...) w latach 1971- 1978 miesięcznie wynosiły: w roku 1971 - 4.574,33 zł, w roku 1972 - 4.593,33 zł, w 3ku 1973 - 4.628 zł, w roku 1974 - 4.550 zł, w roku 1975 - 4.749 zł, w roku 1976 - 5.825 zł, w roku 1977 - 6.972 zł, w roku 1978 - 7.266 zł. Wskazał, że na zajmowanym stanowisku mistrza maszyn dziewiarskich poza wynagrodzeniem zasadniczym otrzymywał: premię regulaminową w wysokości co najmniej 20%, dodatek za staż pracy w wysokości 7 %, dodatek funkcyjny, dodatek mistrzowski, dodatek za pracę na drugiej zmianie i zmianie nocnej. Podał, że w latach 1971-1983 jego przeciętne zarobki roczne kształtowały się w granicach od 50.000 zł do 182.000 zł. Odwołujący wniósł o przyjęcie w poczet dowodów m.in. kserokopii legitymacji ubezpieczeniowej C. W. zatrudnionego w Z.P.P. (...) w latach 1971-1988 na stanowisku mistrza dziewiarni, która posłużyła mu do wyliczenia własnych zarobków w latach 1971-1978.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 października 2012r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

M. R., ur. (...), wystąpił z wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego w dniu 13 sierpnia 2004r.

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2006r. ZUS dokonał ustalenia kapitału początkowego wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999r. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1980 - 1989. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 107,75 %, zaś podstawa wymiaru 1.315,51 zł (107,75 % x kwota bazowa 1.220,89 zł). Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił 30 lat, 11 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 2 lata i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 171.405,08 zł.

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2011r. ZUS dokonał przeliczenia kapitału początkowego wnioskodawcy poprzez dodanie do udowodnionych okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym 65 lat a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Dodany do stażu okres składkowy ustalony w pełnych miesiącach wyniósł 5 lat, to jest 60 miesięcy. Okres składkowy wyniósł łącznie 431 miesięcy. Kapitał początkowy - po przeliczeniu z uwzględnieniem dodanego okresu składkowego - na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 189.276,67 zł.

W dniu 27 października 2011r. M. R. wniósł o ponowne ustalenie początkowego z uwzględnieniem obowiązujących zmian. Do wniosku nie załączył żadnych nowych dokumentów.

W decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 31 stycznia 2012r. ZUS za podstawę wymiaru składek przyjął kwoty wynagrodzenia minimalnego w okresie zatrudnienia od 1 marca 1969r. do 31 grudnia 1978r.

Przyjęte do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego 118,60 % zarobki wyniosły: w roku 1979 - 80.492 zł, w roku 1980 - 92.209 zł, w roku 1981 - 109.048 zł, w roku 1982 - 145.066 zł, w roku 1983 - 173.085 zł, w roku 1984 - 304.660 zł, w roku 1985 - 367.838 zł, w roku 1986 - 413.204 zł, w roku 1987 - 453.217 zł, w roku 1988 - 221.599 zł.

W dniu 24 kwietnia 2012r. M. R. przedłożył organowi rentowemu angaż z dnia 22 lutego 1973r. z datą obowiązywania od 1 stycznia 1973r.

Po otrzymaniu nowych dowodów ZUS decyzją z dnia 2 maja 2012r. dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonego. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1978 - 1987. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 120,45 %, zaś podstawa wymiaru 1.470,56 zł (120,45 % x kwota bazowa 1.220,89 zł). Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 184.931,56 zł.

Przyjęte do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego 120,45 % zarobki wyniosły: w roku 1978 - 31.200 zł, w roku 1979 - 80.492 zł, w roku 1980 - 92.209 zł, w roku 1981 - 109.048 zł, w roku 1982 - 145.066 zł, w roku 1983 - 173.085 zł, w roku 1984 - 304.660 zł, w roku 1985 - 367.838 zł, w roku 1986 - 413.204 zł, w roku 1987 - 453.217 zł.

Decyzją z dnia 2 maja 2012r. ZUS dokonał przeliczenia kapitału początkowego wnioskodawcy poprzez dodanie do udowodnionych okresów składkowych okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym 65 lat a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę. Dodany do stażu okres składkowy ustalony w pełnych miesiącach wyniósł 5 lat, to jest 60 miesięcy. Okres składkowy wyniósł łącznie 431 miesięcy. Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 204.907,78 zł.

W Zakładach (...) w A. M. R. był zatrudniony od 1 września 1965 r. do 3 lutego 1988 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, kolejno na stanowisku ucznia, dziewiarza, ślusarza, mistrza. Za okres zatrudnienia w Zakładach (...) od 1 marca 1969 r. do 3 lutego 1988 r. zostały wnioskodawcy wystawione świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z którymi wnioskodawca zajmował stanowiska: od 1 marca 1969r. do 28 marca 1971r. stopkarza - dziewiarza, od 29 marca 1971r. do 3 lutego 1988r. ślusarza - mistrza dziewiarni.

Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 5 lutego 1988r. w ostatnim okresie zatrudnienia M. R. otrzymywał wynagrodzenie miesięczne w wysokości 22.500 zł, dodatek funkcyjny w wysokości 6.500 zł, dodatek dla mistrzów dyplomowych w wysokości 750 zł, premię regulaminową dla mistrzów oraz dodatek stażowy w wysokości 20 %. Za miesiąc luty 1988 r. otrzymał także dodatek z tytułu podwyżek cen w wysokości 6.000 zł.

Za lata 1981-1987 zostało wnioskodawcy wystawione zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7. Kartami wynagrodzeń zostało udokumentowane wynagrodzenie wnioskodawcy za lata 1979-1980, 1987-1988.

Zgodnie z kartą wynagrodzeń za rok 1979 M. R. otrzymywał dodatek stażowy w wysokości 10 %. Otrzymywał także dodatek funkcyjny, dodatek nocny i za II zmianę. Zgodnie z kartami wynagrodzenia za miesiące maj 1983 r., czerwiec 1983 r. oraz maj 1985 r. wnioskodawcy były wypłacane:

- w maju 1983 r.: premia w wysokości 23 %, dodatek stażowy w wysokości 17 %, dodatek funkcyjny w wysokości 1.100 zł, dodatek mistrzowski w wysokości 750 zł, a także dodatki nocny i za II zmianę;

- w czerwcu 1983 r.: premia w wysokości 24,6 %, dodatek stażowy w wysokości 17 %, dodatek funkcyjny w wysokości 1.100 zł, dodatek mistrzowski w wysokości 750 zł, a także dodatki nocny i za II zmianę;

- w maju 1985 r.: premia w wysokości 46 %, premia motywacyjna w wysokości 3.256 zł, dodatek stażowy w wysokości 19 %, dodatek funkcyjny w wysokości 1.100 zł, dodatek mistrzowski w wysokości 750 zł, a także dodatki nocny i za II zmianę.

Z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Z.P.P. (...) przypadającego przed rokiem 1979 brak jest dokumentacji płacowej. Za okres ten zachował się jeden angaż z dnia 22 lutego 1973 r. obowiązujący od 1 stycznia 1973 r., zgodnie z którym wynagrodzenie wnioskodawcy na stanowisku mistrza Wydziału Dziewiarni wynosiło 2.600 zł plus premia regulaminowa dla mistrzów.

Wynagrodzenie mistrzów składało się z pensji zasadniczej oraz premii regulaminowej, dodatku funkcyjnego, dodatku za staż pracy, dodatku za uciążliwą pracę w godzinach popołudniowych i nocnych, dodatku mistrza dyplomowanego.

Wysokość wynagrodzenia zasadniczego zmieniała się. W latach 70-tych pensja zasadnicza wynosiła ponad 2.000 zł.

Premia regulaminowa wynikała z zadań nałożonych na zespół mistrzowski produkujący określone wyroby pończosznicze. Zadania były rozdzielane centralnie na poszczególne zespoły mistrzowskie w zależności od typu maszyn. Dany zespół miał do zrealizowania określoną wielkość produkcji i jeśli ta wielkość została zrealizowana w zakładanym planie to premią kształtowała się na poziomie 20 %. Gdy wielkość ta została przekroczona to w

odpowiednim procencie ją podnoszono, jeżeli natomiast okazało się, że wielkość produkcji nie została osiągnięta to premia była obniżana nawet do zera.

Dziewiarnię stanowiło około 1.250 maszyn pończosznicznych i około 30 zespołów mistrzowskich. Jeden zespół miał od 36 do 42 maszyn w zależności od typu maszyn. Każdy zespół otrzymywał premię w zależności od osiągniętych wyników. Każdy zespół pracował w systemie trójzmianowej pracy - jeden mistrz wraz z 6 dziewiarzy.

W firmie był kwotowy dodatek mistrza dyplomowanego. Jego otrzymanie było poprzedzone zdobyciem dyplomu. Dodatek ten był kwotowy.

Wysokość dodatków nocnego i za II zmianę (za popołudniówki) była różna. Zależała od ilości przepracowanych nocy i popołudniówek.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie jest zasadne, brak jest bowiem podstaw prawnych do dokonania przeliczenia kapitału początkowego zgodnie z żądaniem ubezpieczonego, ponieważ nie przedłożył on żadnych dowodów pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez niego w spornym okresie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo ustalił wysokość kapitału początkowego odwołującego w świetle art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity z późn. zm.). W związku z powyższym Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł jak w sentencji, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji ubezpieczony zaskarżył niniejszy wyrok w całości, zarzucając błędną ocenę dowodów i wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie odwołania oraz obciążenie kosztami postępowania sądowego uczestnika postępowania według norm prawem przepisanych.

Apelujący podniósł, że pracował w tym samym zespole, co świadek Z. W., przez cały okres pracy objęty odwołaniem. Zarobki apelującego i Z. W. różniły się jedynie wysokością dodatku do wynagrodzenia za staż pracy. Świadek Z. W. miał naliczany wyższy dodatek z tego tytułu, gdyż był starszym pracownikiem niż M. R.. Apelujący nie mógł powołać się na zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej świadka Z. W., gdyż złożył on dokument w oryginale do ZUS, a nie sporządził odpisu, ani też kserokopii legitymacji. Zdaniem apelującego zarobki świadka Z. W. za okres 1971 do 1988 wpisane w jego legitymację ubezpieczeniową, będą pokrywały się z zarobkami jakie osiągał apelujący w latach 1971 - 1988, ponieważ pracowali w jednym zespole, a jak wynika i zeznań świadków i apelującego, rozliczany z produkcji był cały zespół z trzech zmian. Wysokość zarobków na stanowisku mistrza w Z.P.P. (...) przedstawia również załącznik do decyzji wydanej przez ZUS z dnia 31 stycznia 2012r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego p.t. „obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie może odnieść skutku. Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w zgromadzonym materiale dowodowym oraz w treści obowiązujących przepisów.

Przepis § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) stanowi, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Środkiem dowodowym w postępowaniu przed organem rentowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających stan zdrowia oraz dotyczących okresów składkowych i nieskładkowych, a także wysokości wynagrodzenia, przychodu, dochodu i uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydawane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy (§ 28 ust. 1 cyt. rozporządzenia).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w postępowaniu przed organem rentowym nie jest możliwe udowodnienie wysokości wynagrodzenia innymi dowodami niż wymienione we wskazanych wyżej przepisach dokumenty. Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno – rentowe przed organem rentowym nie mają natomiast zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, a ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Oznacza to, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury oraz wysokość tego świadczenia, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków.

Z ustaleń Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i uznaje za własne wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo obliczył wysokość kapitału początkowego M. R. przyjmując za podstawę wymiaru składek w okresie od 1 stycznia 1973r. do 31 grudnia 1978r. wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 2.600 zł ustalone na podstawie angażu, zaś za okres od 1 stycznia 1971r. do 31 grudnia 1972r. kwoty wynagrodzenia minimalnego.

Wnioskodawca żądał, aby wysokość zarobków uzyskiwanych przez niego w latach 1971-1978 w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w A. została ustalona na podstawie zarobków innego pracownika C. W. w wysokości uwzględniającej wynagrodzenie zasadnicze, premię regulaminową w wysokości co najmniej 20 %, dodatek za staż pracy w wysokości 7 %, dodatek funkcyjny w wysokości 1.100 zł, dodatek mistrzowski w wysokości 750 zł oraz dodatek za pracę na drugiej zmianie i na zmianie nocnej. Jednakże, co trafnie podniósł Sąd Okręgowy, M. R. żadnych dokumentów potwierdzających wysokość uzyskiwanego w latach 1971-1978 wynagrodzenia nie przedłożył. Jedynym dokumentem z tego okresu jest angaż obowiązujący od 1 stycznia 1973r. ustalający wysokość wynagrodzenia zasadniczego na kwotę oraz przyznający premię regulaminową bez określenia jednak jej wysokości.

Uwzględnienie żądania wnioskodawcy o przeliczenie świadczenia w oparciu o udokumentowane wynagrodzenie w latach 1971-1978 świadka C. W., nie jest możliwe, gdyż zarówno wnioskodawca, jak i wyżej wymieniony świadek mimo, że zatrudnieni na tych samych czy zbliżonych stanowiskach, lecz niedokładnie w tych samych latach - świadek podjął pracę w (...). (...) 5 lat wcześniej, nie osiągnęli takiego samego wynagrodzenia. Tym bardziej, że w skład wynagrodzenia, poza płacą zasadniczą, wchodziły inne dodatkowe składniki, których wysokość była zmienna i zależała m.in. od stopnia realizacji założonego planu produkcji. Nie można natomiast przyjąć – jak to wnioskował apelujący - hipotetycznego w istocie wynagrodzenia, opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach wnioskodawcy i świadków.

Wyjaśnienia wnioskodawcy i zeznania świadków nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie również i z tego względu, że zarówno wnioskodawca, jak i przesłuchani świadkowie nie potrafili konkretnie i precyzyjnie podać wysokości osiąganego przez M. R. wynagrodzenia, co jest zrozumiałe z uwagi na duży upływ czasu. W sposób zróżnicowany podawali jedynie, że na faktyczne wynagrodzenie składało się kilka dodatkowych składników, to jednak nie pozwala na odzwierciedlenie zarobków ubezpieczonego. Świadek W. wskazał, że dodatek stażowy wzrastał co 5 lat o 5 %, natomiast świadek w ogóle nie przypominał sobie tego składnika wynagrodzenia. Wnioskodawca określał wysokość dodatku funkcyjnego na kwotę 750 zł wywodząc to z karty wynagrodzeń za rok 1985. Świadek W. określił dodatek mistrza dyplomowanego na kwotę 750 zł, jaka weszła w połowie lat 70-tych, nie potrafił wskazać kwoty stałego dodatku funkcyjnego, przy czym wskazał, że zależał od stanowiska, jakie zajmowała dana osoba w procesie produkcji. Świadek W. dodatek mistrzowski określił na sumę 500 zł, która weszła jego zdaniem w latach 80-tych, nie pamiętał instytucji dodatku funkcyjnego. Sam wnioskodawca wysokości otrzymywanego w latach 1971 - 1978 wynagrodzenia nie pamiętał. Nie był w stanie określić ani wysokości płacy zasadniczej ani z jakich jeszcze innych składników składała się jego pensja. Wnioskodawca nie pamiętał z czego brała się kwota wysokości dodatku mistrzowskiego i dodatku funkcyjnego oraz jaką faktycznie w latach 1971-1978 dodatki te miały wysokość. Natomiast przesłuchani w sprawie świadkowie nie byli zgodni co do tego kiedy dokładnie pojawił się w Zakładach (...) dodatek mistrzowski. Według C. W. było to bowiem w połowie lat 70-tych, zaś według Z. W. w latach 80-tych. Przy czym z analizy dostępnych kart zarobkowych wnioskodawcy wynika, że w roku 1979 wnioskodawca takiego dodatku nie otrzymywał. Świadczenie nie potrafili określić również zasad ustalania wysokości dodatku funkcyjnego. Z zeznań świadka C. W. wynika za to, że dodatek zależał od stanowiska jakie dana osoba zajmowała w procesie obsługi maszyn oraz, że jego wysokość z upływem lat kształtowała się różnie. Wysokość dodatków nocnego i za II zmianę świadkowie

nie pamiętali. Sam wnioskodawca przyznał, że ich wysokość była różna, uzależniona od ilości przepracowanych nocy i popołudniówek. Dokumentów, z których taka ilość by wynikała, wnioskodawca nie przedstawił. Wnioskodawca nie przedstawił również żadnych dowodów na otrzymywanie premii w wysokości co najmniej 20%. Nie przedłożył także żadnej dokumentacji określającej zasady wynagradzania i premiowania. Jednakże, co wynika z zeznań świadków i samego wnioskodawcy, premia miała charakter zadaniowy, to jest jej wysokość wynikała do tego czy nałożone zadania zostały wykonane.

Zauważyć przy tym należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń emerytalno – rentowych nie powinno się udowadniać wyłącznie zeznaniami świadków. Wprawdzie w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzeń na potrzeby ustalenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania cywilnego, zatem dowodem na tę okoliczność mogą być zarówno dokumenty dotyczące wynagradzania osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju, co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób. Powyższe nie oznacza jednak, że wykazanie konkretnych zarobków w celu obliczenia wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego może być dokonywane w sposób przybliżony, jedynie na zasadzie uprawdopodobnienia (tak SN w wyroku z 4 lipca 2007r., I UK 36/07, Lex nr 390123).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zasadnie stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił okoliczności leżących u podstaw odwołania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zawarte w apelacji zarzuty stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi i nie budzącymi wątpliwości ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Okręgowy wyrokował po dokładnym wyjaśnieniu okoliczności sprawy, w oparciu o wystarczający materiał dowodowy, który ocenił nie przekraczając granic swobodnej oceny, o jakich mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Zgłoszony w apelacji wniosek o przeprowadzenie dowodu z legitymacji ubezpieczeniowej świadka Z. W. podlegał oddaleniu na podstawie art. 217 § 2 k.p.c., jako spóźniony. Apelujący wskazywał, że nie mógł powołać się na wnioskowany dowód, gdyż legitymacja znajdowała się w organie rentowym a świadek W. nie dysponował jej kserokopią. Jednakże fakt, że dokument ten znajdował się w dyspozycji organu rentowego nie uniemożliwiał załączenia go do materiału dowodowego niniejszej sprawy. Nie zaistniały zatem obiektywne przeszkody do przedstawienia tego dowodu już przed Sądem I instancji.

W związku z powyższym, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.